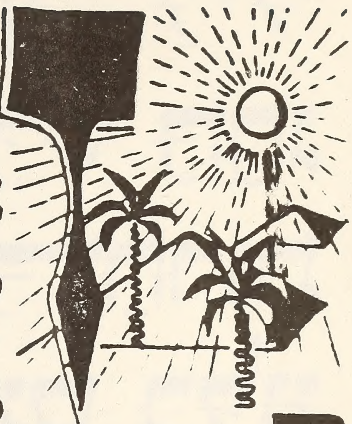
הגדה של פסח

· הגיה ב׳ · ה׳תשטז ·

בליל זה ליל
התקדש החג
-חג החרות
והאביב נתכנס כלנו
על זקנינו וטפנו על
נערינו ועל ידידינו
כל המשפחה כל
העדה - כל הקבוצה

זכור! את היום הזה אשר יצאתם ממצרים מבית עבדים

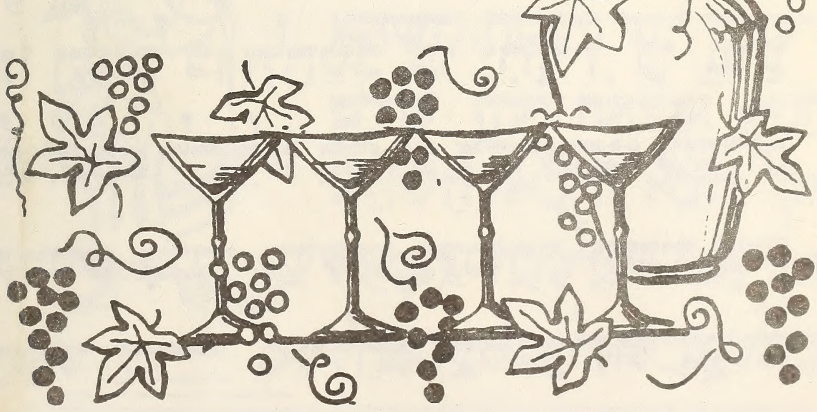
הא לחמא עניא
די אכלו אבהתנא
בארעא דמצרים. כל
דכפין ייתי ויכול. כל
דצריך ייתי ויפסח. השתא
תא ומעתה ועד עולם
אך הבא והבא. השתא
אך אנו – לשנה הבאה
כל ישראל בני חורין

נברך על הגפן ועל
פרי הגפן ועל תנובת
השדה ועל ארץ חמדה
טובה ורחבה שהנחלת
לאבותינו ולנו לאכול
מפריה ולשבוע מטובה
נברך על אשר גאלנו
והגיענו ללילה הזה לשמח
בו ולגיל בו ולהסב בו יחדיו, כן יגיע
למועדים ולרגלים הבאים לקראתנו בשלום
שמחים בבנין וששים בעבודה ונשיר שיר
חדש על גאולתנו ועל פדות נפשנו.

הנני מוכן ומזומן
לקים מצות
כוס ראשונה
של ארבע
כוסות

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות ????

שבכל הלילות אנו אוכלין חמץ
ומצה הלילה הזה כלו מצה.

שבכל הלילות אנו אוכלין שאר
ירקות הלילה הזה - מרור.

שבכל הלילות אין אנו מטבלין אפילו
פעם אחת הלילה הזה שתי פעמים.

שבכל הלילות אין אנו הילדים אוכלין
אתכם מסבין הלילה הזה - כלנו מסבין.

עבדים היינו לפרעה
במצרים ויוציאנו ה'
ממצרים ביד חזקה,
ויתן ה' אותות
ומופתים גדולים
ורעים במצרים, בפרעה
ובכל ביתו לעינינו
ואותנו הוציא משם
למען הביא אותנו
לתת לנו את הארץ
אשר נשבע לאבותינו.

עבדים היינו - עתה בני חורין.

עבדים היינו לפרעה במצרים,
עבדים היינו בכל גלויות
העולם. ומאז רק עתה הוציאנו
ביד חזקה ובזרוע נטויה.

המאורע הגדול של יציאת מצרים ושיבת ציון מתחדש מדי פעם בחיי האומה כי נצחי הקשר של עם ישראל עם ארץ-ישראל. בזמן הרחוק ההוא, כשאבותינו ישבו בארצם, היה העם חוגג את החג בעלית המונים לירושלים, מתוך הרגשה מלאה של חרות. זה היה חג החרות, האביב והפריחה.

לא כן כשהעם גורש מארצו. במשך אלפים שנה היתה ירושלים חלום רחוק, בכתלי ביתו של כל אחד, לפעמים בצנעה ובהסתר, תחת לחץ רדיפות וסכנת עלילת דם, היו אבותינו חוגגים את החג במשך אלפי-שנות גלות. —

בתוך ים של דם ודמעות ידעו אבותינו להעלות בלילה זה את זכר יציאת-מצרים כאות וכסמל של שחרור עצמי, יציאה מעבדות לחרות, מאבל ליום-טוב, מאפלה לאור גדול ומשעבוד לגאולה. כח חיים כביר ואמונה לוהטת היו דרושים כדי לשמור במשך אלפיים שנה את זכר ירושלים. ואמונה זו היא שעמדה לאבותינו ולנו, שבכל דור ודור קמים עלינו לכלותנו ואנו נצלים מידם. ובדורנו זה, עקרנו את עצמנו מארצות הגולה. שבנו לארצנו, חזרנו לעבודת האדמה. נדבך אחר נדבך בנינו את ישובינו, יצרנו חיים חדשים וחברה חדשה. ובבוא היום הגדול של המלחמה על גאולתנו השלמה, עמדנו מעטים מול המוני הצוררים ואתנו היה הנצחון.

וְהִיא שֶׁעָמְדָה לַאֲבוֹתֵינוּ וְלָנוּ
שֶׁלֹּא אֶחָד בִּלְבָד עָמַד עָלֵינוּ
לְכַלּוֹתֵנוּ אֶלָּא שֶׁבְּכָל דּוֹר וָדוֹר
עוֹמְדִים עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ וְהַקָּדוֹשׁ
בָּרוּךְ הוּא מַצִּילֵנוּ מִיָּדָם

בְּכָל דּוֹר וָדוֹר חַיָּב אָדָם
לִרְאוֹת אֶת עַצְמוֹ כְּאִלּוּ
הוּא יָצָא מִמִּצְרַיִם שֶׁנֶּאֱמַר
וְהִגַּדְתָּ לְבִנְךָ בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר בַּעֲבוּר
זֶה עָשָׂה יְיָ לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרָיִם. לֹא אֶת
אֲבוֹתֵינוּ בִּלְבָד גָּאַל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
אֶלָּא אַף אוֹתָנוּ גָּאַל עִמָּהֶם. שֶׁנֶּאֱמַר דברים ו-כג
וְאוֹתָנוּ הוֹצִיא מִשָּׁם לְמַעַן הָבִיא אוֹתָנוּ
לָתֶת לָנוּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לַאֲבוֹתֵינוּ

הִנְנִי מוּכָן וּמְזֻמָּן
לְקַיֵּם מִצְוַת
כּוֹס שְׁנִיָּה
שֶׁל אַרְבַּע
כּוֹסוֹת

ואפילו כלנו חכמים כלנו נבונים
כלנו זקנים כלנו יודעים את
התורה, מצוה עלינו לספר
ביציאת מצרים. וכל המרבה לספר
ביציאת מצרים הרי זה משבח.

מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע
ורבי אלעזר בן־עזריה ורבי עקיבא
ורבי טרפון שהיו מסבין בבני ברק והיו
מספרים ביציאת מצרים כל אותו הלילה
עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם: רבותינו
הגיע זמן קריאת שמע של שחרית.

ליל שמורים הוא לה׳ לכל בני ישראל לדורותם

.....וימת יוסף וכל אחיו וכל
הדור ההוא . ויקם מלך־חדש
על מצרים אשר לא־ידע את
יוסף ויאמר אל־ עמו:הנה עם בני
ישראל רב ועצום ממנו . הבה
נתחכמה לו פן־ירבה והיה כי
תקראנה מלחמה ונוסף גם־הוא על
שונאינו ונלחם־בנו ועלה מן־הארץ.
וישימו עליו שרי מסים למען
ענותו בסבלותם.....

וכאשר יענו אותו
כן ירבה וכן יפרץ

....וַיַּעֲבִדוּ מִצְרַיִם אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּפָרֶךְ. וַיְמָרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם
בַּעֲבֹדָה קָשָׁה, בְּחֹמֶר וּבִלְבֵנִים
וּבְכָל עֲבֹדָה בַּשָּׂדֶה, אֵת כָּל עֲבֹדָתָם
אֲשֶׁר עָבְדוּ בָהֶם בְּפָרֶךְ.

וְכַאֲשֶׁר יְעַנּוּ אוֹתוֹ
כֵּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרֹץ

וַיְצַו פַּרְעֹה לְכָל עַמּוֹ לֵאמֹר כָּל הַבֵּן
הַיִּלּוֹד הַיְאֹרָה תַּשְׁלִיכֻהוּ וְכָל הַבַּת תְּחַיּוּן

הַיָּם שָׁטָה תֵּבָה קְטַנָּה
עַל הַיְאוֹר הַזַּךְ
וּבַתֵּבָה מֹשֶׁה קָטָן
יֶלֶד יָפֶה רַךְ.

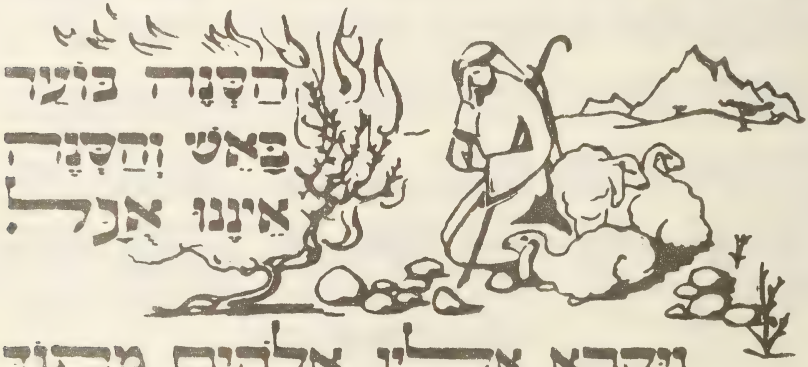
וּמֵעַל כִּפַּת תְּכֵלֶת
סָבִיב שׁוֹקֵט הַיְאוֹר;
וּמֵעַל שֶׁמֶשׁ אָבִיב
שׁוֹפֵךְ הַרְבֵּה אוֹר.

הַס כָּל גַּל הַס כָּל תְּנוּעָה
מֹשֶׁה — קָטָן שָׁט.
לֹא יָמוּת חָיֹה יִחְיֶה
מֹשֶׁה זֶה הַקָּט.

וְטוֹב הַיְאוֹר וְאֵינוֹ קָשֶׁה
כְּלֵב פַּרְעֹה הָרַע;
מֹשֶׁה יִחְיֶה יִגְדַּל מֹשֶׁה
הַדּוֹר לְעַמּוֹ יִקָּרֵא.

וַיְהִי בַּיָּמִים הָהֵם וַיִּגְדַּל מֹשֶׁה וַיֵּצֵא
אֶל אֶחָיו וַיַּרְא בְּסִבְלֹתָם. וַיְבַקֵּשׁ פַּרְעֹה
לַהֲרֹג אֶת־מֹשֶׁה וַיִּבְרַח מֹשֶׁה וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ
מִדְיָן וַיְהִי רֹעֶה אֶת־צֹאן יִתְרוֹ. וַיִּנְהַג
אֶת־הַצֹּאן אַחַר הַמִּדְבָּר וַיָּבֹא אֶל הַר
הָאֱלֹהִים חֹרֵבָה וַיַּרְא וְהִנֵּה הַסְּנֶה בֹּעֵר
בָּאֵשׁ וְהַסְּנֶה אֵינֶנּוּ אֻכָּל. וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אָסֻרָה
נָּא וְאֶרְאֶה אֶת־הַמַּרְאֶה הַגָּדוֹל הַזֶּה

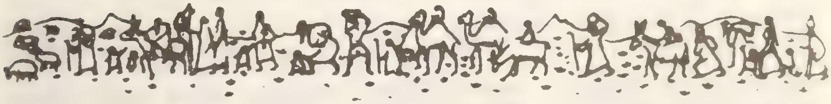

וַיִּקְרָא אֵלָיו אֱלֹהִים מִתּוֹךְ
הַסְּנֶה וַיֹּאמֶר: מֹשֶׁה, מֹשֶׁה, רָאֹה רָאִיתִי
אֶת עֳנִי עַמִּי אֲשֶׁר בְּמִצְרָיִם וְאֶת־צַעֲקָתָם
שָׁמַעְתִּי וְעַתָּה לְכָה וְאֶשְׁלָחֲךָ אֶל־פַּרְעֹה
וְהַעֲלֵיתָ אֶת עַמִּי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם

היום אתם יוצאים בחדש האביב

וַיִּסְעוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵרַעְמְסֵס ... וַיִּשָּׂא הָעָם אֶת־בְּצֵקוֹ טֶרֶם יֶחְמָץ מִשְׁאֲרֹתָם צְרוּרוֹת בְּשִׂמְלֹתָם עַל־שִׁכְמָם. וַיֹּאפוּ אֶת הַבָּצֵק אֲשֶׁר הוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם עֻגוֹת מַצּוֹת כִּי לֹא חָמֵץ, כִּי גוֹרְשׁוּ מִמִּצְרַיִם וְלֹא יָכְלוּ לְהִתְמַהְמֵהַּ וְגַם צֵדָה לֹא עָשׂוּ לָהֶם.

היום אתם יוצאים בחדש האביב

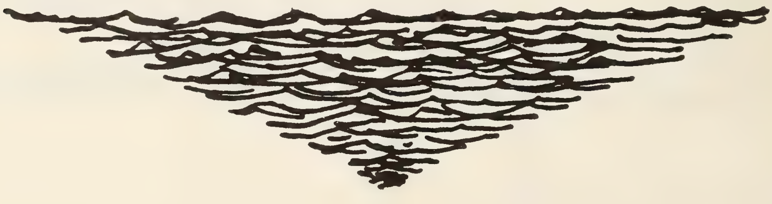

וַיְהִי בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה יָצְאוּ כָּל צִבְאוֹת ה' מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָעָם :

זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים מבית עבדים

וַיְחַזֵּק ה׳ אֶת־לֵב פַּרְעֹה מֶלֶךְ מִצְרַיִם
וַיִּרְדֹּף אַחֲרֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
וַיִּרְדְּפוּ מִצְרַיִם אַחֲרֵיהֶם וַיַּשִּׂיגוּ אוֹתָם
חוֹנִים עַל־הַיָּם.
וַיָּבֹאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַיָּם בַּיַּבָּשָׁה
וְהַמַּיִם לָהֶם חוֹמָה מִימִינָם וּמִשְּׂמֹאלָם
וַיִּרְדְּפוּ מִצְרַיִם וַיָּבֹאוּ אַחֲרֵיהֶם כֹּל
סוּס פַּרְעֹה רִכְבּוֹ וּפָרָשָׁיו אֶל־תּוֹךְ הַיָּם

אָז יָשִׁיר־מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה
הַזֹּאת לַה' וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר:

אָשִׁירָה לַה' כִּי־גָאֹה גָּאָה סוּס וְרֹכְבוֹ
רָמָה בַיָּם.

זֶה אֵלִי וְאַנְוֵהוּ אֱלֹהֵי אָבִי וַאֲרֹמְמֶנְהוּ.

ה' אִישׁ מִלְחָמָה ה' שְׁמוֹ.

מַרְכְּבֹת פַּרְעֹה וְחֵילוֹ יָרָה בַיָּם
וּמִבְחַר שָׁלִשָׁיו טֻבְּעוּ בְיַם־סוּף:

תְּהֹמֹת יְכַסְיֻמוּ יָרְדוּ בִמְצוֹלֹת כְּמוֹ־אָבֶן:

יְמִינְךָ ה' נֶאְדָּרִי בַּכֹּחַ יְמִינְךָ ה' תִּרְעַץ אוֹיֵב:

אָמַר אוֹיֵב אֶרְדֹּף אַשִּׂיג אֲחַלֵּק שָׁלָל
תִּמְלָאֵמוֹ נַפְשִׁי, אָרִיק חַרְבִּי תּוֹרִישֵׁמוֹ יָדִי:

נָשַׁפְתָּ בְרוּחֲךָ כִּסָּמוֹ יָם צָלְלוּ כַּעוֹפֶרֶת
בְּמַיִם אַדִּירִים.

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם ה' מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ:

בצאת ישראל ממצרים בית יעקב מעם
לעז. היתה יהודה לקדשו ישראל ממשלותיו.
הים ראה וינס הירדן יסב לאחור. ההרים
רקדו כאילים גבעות כבני צאן.
מה לך הים כי תנוס הירדן תסב לאחור.
ההרים תרקדו כאילים גבעות כבני צאן.
מלפני אדון חולי ארץ מלפני אלוה יעקב.
ההפכי הצור אגם מים חלמיש למעינו מים.

ותקח מרים הנביאה
אחות אהרן את התף
בידה ותצאן כל
הנשים אחריה בתפים
ובמחלת.
ותען להם מרים:

שירו לה׳ כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים.

הנני מוכן ומזומן
לקים מצות
כוס שלישית
של ארבע
כוסות

מצה זו שאנו
אוכלים על
שום מה:
על שום שלא
הספיק בצקם
להחמיץ:

כל
דכפין
ייתי
ויכול

סעודה

הֶאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר
אֲנִי עָנִיתִי מְאֹד.
אֲנִי אָמַרְתִּי בְחָפְזִי כָּל־
הָאָדָם כּוֹזֵב.

זָכוֹר
אֵת אֲשֶׁר
עָשָׂה לְךָ עֲמָלֵק
בַּדֶּרֶךְ בְּצֵאתְכֶם
מִמִּצְרָיִם.

אל־הגוים אשר
לא־ידעוך ועל
ממלכות אשר
בשמך לא קראו:
כי־אכל את־יעקב
ואת־נוהו השמו:
שפך עליהם זעמך
וחרון אפך ישיגם.
תרדף באף ותשמידם
מתחת שמי יי!

מתהום האבדון
העלו לי שירת החרבן
שחורה כאודי לבבכם;
שאוה בגוים ופוצו בזעוצי אלוה,
וחתו גחליה על ראשכם.
הלא היא שירת הזעם
חוללוה מוקדי להבות
בליל העברות
מדם עולל וישיש
וכבוד גויות תרשיש קדושות
שנפלו חללות ...

פתחו-לי שערי-צדק
אבא-בם אודה יה.
זה-השער לה'
צדיקים יבואו בו.
אודך כי עניתני
ותהי-לי לישועה

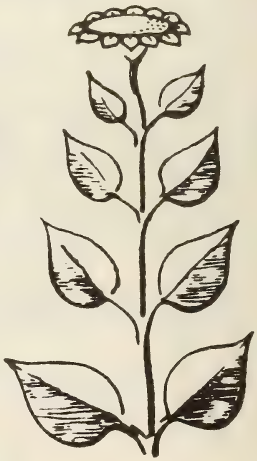
אבן מאסו הבונים
היתה לראש פנה.
מאת ה' היתה זאת
היא נפלאת בעינינו
זה היום עשה ה'
נגילה ונשמחה בו.

הִנְנִי מוּכָן וּמְזוּמָן לְקַיֵּם מִצְוַת כּוֹס רְבִיעִית שֶׁל אַרְבַּע כּוֹסוֹת

אֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא,
אֵלִיָּהוּ הַתִּשְׁבִּי,
אֵלִיָּהוּ הַגִּלְעָדִי,
בִּמְהֵרָה יָבֹא אֵלֵינוּ
עִם מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד.

על הר־גבה עלי־לך
מבשרת ציון,
הרימי בכח קולך
מבשרת ירושלים
הרימי אל־תיראי.

הנני מביא אותם מארץ צפון
וקבצתים מירכתי־ארץ,
בם עור ופסח הרה וילדת יחדו
קהל גדול ישובו הנה.

יום ליבשה — נהפכו מצולים
שירה חדשה — שבחו גאולים

דגלי כן תרים — על הנשארים
ותלקט נפזרים — כמלקט שבלים

ושוב שנית לקדשה — ולא תוסיף לגרשה
והעלה אור שמשה — ונסו הצללים

וַיְהִי בַּחֲצִי הַלַּיְלָה

אָז רֹב נִסִּים הִפְלֵאתָ בַּלַּיְלָה
בְּרֹאשׁ אַשְׁמוּרוֹת זֶה הַלַּיְלָה

וַיְהִי בַּחֲצִי הַלַּיְלָה

זֶרַע בְּכוֹרֵי פַתְרוֹס מָחַצְתָּ כַּחֲצִי הַלַּיְלָה
חֵילָם לֹא מָצְאוּ בְּקוּמָם בַּלַּיְלָה

וַיְהִי בַּחֲצִי הַלַּיְלָה

קָרֵב יוֹם אֲשֶׁר הוּא לֹא יוֹם וְלֹא לַיְלָה
רָם הוֹדַע כִּי לְךָ יוֹם אַף לְךָ לַיְלָה
שׁוֹמְרִים הַפְקֵד לְעִירְךָ כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה
תָּאִיר כְּאוֹר יוֹם חֶשְׁכַת לַיְלָה

וַיְהִי בַּחֲצִי הַלַּיְלָה

שיר השירים

אשר לשלמה: ישקני מנשיקות פיהו כי טובים דדיך
מיין: לריח שמניך טובים שמן תורק שמך על כן עלמות
אהבוך: משכני אחריך נרוצה הביאני המלך חדריו נגילה
ונשמחה בך נזכירה דדיך מיין מישרים אהבוך: שחורה
אני ונאוה בנות ירושלים כאהלי קדר כיריעות שלמה:
אל תראוני שאני שחרחרת ששזפתני השמש בני אמי נחרו בי שמוני
נטרה את הכרמים כרמי שלי לא נטרתי: הגידה לי שאהבה
נפשי איכה תרעה איכה תרביץ בצהרים שלמה אהיה
כעטיה על עדרי חבריך: אם לא תדעי לך היפה בנשים
צאי לך בעקבי הצאן ורעי את גדיתיך על משכנות
הרועים: לססתי ברכבי פרעה דמיתיך רעיתי:
נאוו לחייך בתרים צוארך בחרוזים: תורי זהב נעשה
לך עם נקדות הכסף: עד שהמלך במסבו נרדי נתן
ריחו: צרור המר דודי לי בין שדי ילין: אשכל הכפר
דודי לי בכרמי עין גדי: הנך יפה רעיתי הנך יפה
עיניך יונים: הנך יפה דודי אף נעים אף ערשנו רעננה:
קורות בתינו ארזים רהיטנו ברותים:

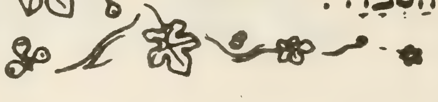
אני חבצלת השרון שושנת העמקים: כשושנה בין החוחים
כן רעיתי בין הבנות: כתפוח בעצי היער כן דודי בין
הבנים בצלו חמדתי וישבתי ופריו מתוק לחכי: הביאני
אל בית היין ודגלו עלי אהבה: סמכוני באשישות רפדוני
בתפוחים כי חולת אהבה אני: שמאלו תחת

לראשי וימינו תחבקני : השבעתי אתכם בנות ירושלים
בצבאות או באילות השדה אם תעירו ואם תעוררו את
האהבה עד שתחפץ : קול דודי הנה זה בא מדלג על
ההרים מקפץ על הגבעות : דומה דודי לצבי או לעפר
האילים הנה זה עומד אחר כתלנו משגיח מן החלונות
מציץ מן החרכים : ענה דודי ואמר לי קומי לך רעיתי
יפתי ולכי לך : כי הנה הסתיו עבר הגשם חלף
הלך לו : הנצנים נראו בארץ עת הזמיר הגיע
וקול התור נשמע בארצנו : התאנה חנטה פגיה והגפנים
סמדר נתנו ריח : קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך : יונתי
בחגוי הסלע בסתר המדרגה הראיני את מראיך
השמיעני את קולך כי קולך ערב ומראיך נאוה : אחזו
לנו שועלים שועלים קטנים מחבלים כרמים וכרמינו סמדר : דודי
לי ואני לו הרעה בשושנים : עד שיפוח היום ונסו הצללים
סב דמה לך דודי לצבי או לעפר האילים על הרי בתר :

אל גנת אגוז ירדתי — עורי צפון ובואי תימן
לראות באבי הנחל — הפיחי גני יזלו בשמיו
לראות הפרחה הגפן — יבא דודי לגנו
הנצו הרמונים. — ויאכל פרי מגדיו

לכה דודי נצא השדה
נלינה בכפרים נשכימה לכרמים
נראה אם פרחה הגפן
פתח הסמדר.

אַדִּיר הוּא· יִבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקָרוֹב·
בִּמְהֵרָה· בִּמְהֵרָה· בְּיָמֵינוּ בְּקָרוֹב·
אֵל בְּנֵה· אֵל בְּנֵה· בְּנֵה בֵיתְךָ בְּקָרוֹב·

בָּחוּר הוּא· גָּדוֹל הוּא· דָּגוּל הוּא·

הָדוּר הוּא· וָתִיק הוּא· זַכַּאי הוּא·

חָסִיד הוּא· טָהוֹר הוּא· יָחִיד הוּא·

כַּבִּיר הוּא· לָמוּד הוּא· מֶלֶךְ הוּא·

נָאוֹר הוּא· סַגִּיב הוּא· עִזּוּז הוּא·

פּוֹדֶה הוּא· צַדִּיק הוּא· קָדוֹשׁ הוּא·

רַחוּם הוּא· שַׁדַּי הוּא· תַּקִּיף הוּא·

יִבְנֶה בֵיתוֹ בְּקָרוֹב· בִּמְהֵרָה· בִּמְהֵרָה·
בְּיָמֵינוּ בְּקָרוֹב· אֵל בְּנֵה· אֵל בְּנֵה· בְּנֵה
בֵיתְךָ בְּקָרוֹב

אחד מי יודע · אחד אני יודע · אחד
אלהינו שבשמים ובארץ :

שנים מי יודע · שנים אני יודע · שני
לחות הברית · אחד אלהינו שבשמים ובארץ :

שלשה מי יודע · שלשה אני יודע · שלשה
אבות · שני לחות הברית · אחד אלהינו
שבשמים ובארץ :

ארבע מי יודע · ארבע אני יודע · ארבע
אמהות · שלשה אבות · שני לחות הברית ·
אחד אלהינו שבשמים ובארץ :

חמשה מי יודע · חמשה אני יודע · חמשה
חמשי תורה · ארבע אמהות · שלשה אבות ·
שני לחות הברית · אחד אלהינו שבשמים ובארץ :

ששה מי יודע · ששה אני יודע · ששה
סדרי משנה · חמשה חמשי תורה · ארבע
אמהות · שלשה אבות · שני לחות הברית ·
אחד אלהינו שבשמים ובארץ :

שבעה מי יודע · שבעה אני יודע · שבעה
ימי שבתא · ששה סדרי משנה · חמשה
חמשי תורה · ארבע אמהות · שלשה
אבות · שני לחות הברית · אחד אלהינו
שבשמים ובארץ

חַד גַּדְיָא – חַד גַּדְיָא

דִּזְבַן אַבָּא בִּתְרֵי זוּזֵי · חַד גַּדְיָא חַד גַּדְיָא:

וְאָתָא שׁוּנְרָא · וְאָכַל לְגַדְיָא · דִּזְבַן
אַבָּא בִּתְרֵי זוּזֵי · חַד גַּדְיָא חַד גַּדְיָא :

וְאָתָא כַלְבָּא · וְנָשַׁךְ לְשׁוּנְרָא · דְּאָכַל לְגַדְיָא.
דִּזְבַן אַבָּא בִּתְרֵי זוּזֵי · חַד גַּדְיָא חַד גַּדְיָא :

וְאָתָא חוּטְרָא · וְהִכָּה לְכַלְבָּא · דְּנָשַׁךְ
לְשׁוּנְרָא · דְּאָכַל לְגַדְיָא · דִּזְבַן אַבָּא בִּתְרֵי
זוּזֵי חַד גַּדְיָא חַד גַּדְיָא :

וְאָתָא נוּרָא · וְשָׂרַף לְחוּטְרָא · דְּהִכָּה
לְכַלְבָּא · דְּנָשַׁךְ לְשׁוּנְרָא · דְּאָכַל לְגַדְיָא ·
דִּזְבַן אַבָּא בִּתְרֵי זוּזֵי · חַד גַּדְיָא חַד גַּדְיָא:

וְאָתָא מַיָּא · וְכָבָה לְנוּרָא · דְּשָׂרַף
לְחוּטְרָא · דְּהִכָּה לְכַלְבָּא · דְּנָשַׁךְ
לְשׁוּנְרָא · דְּאָכַל לְגַדְיָא · דִּזְבַן אַבָּא
בִּתְרֵי זוּזֵי · חַד גַּדְיָא חַד גַּדְיָא :

וְאָתָא תוֹרָא · וְשָׁתָא לְמַיָּא · דְּכָבָה
לְנוּרָא · דְּשָׂרַף לְחוּטְרָא · דְּהִכָּה
לְכַלְבָּא · דְּנָשַׁךְ לְשׁוּנְרָא · דְּאָכַל לְגַדְיָא ·
דִּזְבַן אַבָּא בִּתְרֵי זוּזֵי · חַד גַּדְיָא חַד גַּדְיָא:

וְאָתָא הַשּׁוֹחֵט · וְשָׁחַט לְתוֹרָא · דְּשָׁתָא
לְמַיָּא · דְּכָבָה לְנוּרָא · דְּשָׂרַף לְחוּטְרָא · דְּהִכָּה
לְכַלְבָּא · דְּנָשַׁךְ לְשׁוּנְרָא · דְּאָכַל לְגַדְיָא ·
דִּזְבַן אַבָּא בִּתְרֵי זוּזֵי · חַד גַּדְיָא חַד גַּדְיָא

וְאָתָא מַלְאַךְ הַמָּוֶת · וְשָׁחַט לְשׁוֹחֵט ·
דְּשָׁחַט לְתוֹרָא · דְּשָׁתָא לְמַיָּא · דְּכָבָה
לְנוּרָא · דְּשָׂרַף לְחוּטְרָא · דְּהִכָּה לְכַלְבָּא ·
דְּנָשַׁךְ לְשׁוּנְרָא · דְּאָכַל לְגַדְיָא · דִּזְבַן
אַבָּא בִּתְרֵי זוּזֵי · חַד גַּדְיָא חַד גַּדְיָא ·

וְאָתָא הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא · וְשָׁחַט לְמַלְאַךְ
הַמָּוֶת · דְּשָׁחַט לְשׁוֹחֵט · דְּשָׁחַט לְתוֹרָא ·
דְּשָׁתָא לְמַיָּא · דְּכָבָה לְנוּרָא · דְּשָׂרַף
לְחוּטְרָא · דְּהִכָּה לְכַלְבָּא · דְּנָשַׁךְ לְשׁוּנְרָא ·
דְּאָכַל לְגַדְיָא · דִּזְבַן אַבָּא בִּתְרֵי זוּזֵי ·
~ חַד גַּדְיָא - חַד גַּדְיָא ~

חֲסַל סִדּוּר פֶּסַח
כְּהִלְכָתוֹ *
כְּכָל מִשְׁפָּטוֹ
וְחֻקָּתוֹ * כַּאֲשֶׁר
זָכִינוּ לְסַדֵּר
אוֹתוֹ * כֵּן נִזְכֶּה לַעֲשׂוֹתוֹ *
לְשָׁנָה הַבָּאָה *
בִּירוּשָׁלַיִם הַבְּנוּיָה.